

MOTÝL

Jana Benková

Až po uši

Jana Benková

Až po uši

Copyright © Jana Benková 2013

Design © Motýľ design 2013

Cover photo © Martin Fridner, na fotografii je Karin Majtánová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-89482-92-4

Jana Benková

Až po uši

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. kapitola

Sledovala som, ako prežíva. Prehltol, pozrel sa na mňa tými svojimi očami tmavými ako nebo v silnej letnej búrke a usmial sa. Hádzal do seba jedno sústo za druhým. Napriek apetítu, ktorý mal nekonečný ako každý chlap, sa mi to nezdalo. Mlčala som a pozerala, ako do seba tlačí špagety jednu za druhou, hoci ešte neprehltol tie predtým. Keď si už napchal ústa až na prasknutie, nevydržala som:

„Čo sa deje?“ namotávala som si prameň vlasov na prst.

„Nič, cara mia.“

Tak znie milosrdná lož. Tón hlasu slabší než obvykle, oči ponorené do taniera, hoci sedím vedľa neho nahý a ešte horúca po našej divokej noci.

Mykla som sa, lebo náhle odložil príbor a vstal. Rozhodil rukami. Je to tu.

„Amore... Takto to ďalej ísť nemôže. Nemôže!“ Chodil sem a tam.

Zaujímavé. Zvyčajne túto formuláciu používajú ženy, keď sa ich chlap nedokáže pohnúť z miesta.

Francesco je môj osudový muž. Je Talian a pracuje ako pilot v rakúskych aerolinkách. Už desať rokov žije vo Viedni, no odkedy sa poznáme, tak čiastočne aj v Bratislave. Milujeme sa, výborne si rozumieme v posteli, no náš vzťah je zvláštny. Neviažeme sa na seba, jeden od druhého dostávame presne to, čo potrebujeme a inak si kráčame každý svojou cestou. Čiže – stručne povedané: priateľstvo a nezáväzný sex.

Pred rokom a pol sa to zlomilo...

Francesco mi zavolať, že niekoho stretol...

Neprekážalo mi to, veď sme si povedali, že sa na seba viazať nebudeme. Vtedy som chodila s bohatým a vplyvným Ivanom, a poruke som mala prípadne aj kolegu Mateja – romantika s krásnym úsmevom, čo bol naporúdzi vždy, keď som potrebovala pofúkať slzy. Veď práve. Vždy bol pri mne. Až tak vždy, že som si uvedomila, že už nechcem žiť s povrchným boháčom, a ten, ktorého milujem, je Matej. Ako to už v živote býva, Mateja čakanie na to, či sa spamätám, unavilo, a našiel si zatiaľ iné dievča. Keď som mu vyznala lásku, ani nezareagoval... Tak som vtedy zdvihla telefón a... Môj krásny Francesco zdolal trasu Viedeň – Bratislava na svojom športiake v rekordnom čase a opäť som sa cítila bezpečne v jeho vášnivom objatí.

Na tom by nebolo nič nezvyčajné, keby sa môj pekný Talian medzičasom neoženil. No keď som mu po Matejovom podraze zavolať a zistil, že plačem, prišiel. Okamžite. A tak sme opäť spolu, keď sa potrebujeme, hoci je ženatý. O dieťa, ktoré čakali, prišli ešte pred jeho narodením, takže všetko je takmer rovnaké ako predtým. Len mu už nevyvolávam napríklad o polnoci, keď viem, že vedľa neho spí manželka.

No a teraz mi tu pochoduje po kuchyni a chce niečo vážne riešiť. To sa na nás nepodobá.

„Tak to vyklop,“ zakrútila som sa na stoličke.

Premeral si ma, oči mu zabľýskali, no ani sa ma nedotkol. „Bella...“ Občas mu ušlo talianske slovo, hoci sme sa spolu rozprávali po anglicky. „Mám... Záväzky. Vo Viedni. Manželku. Príde na to. Na nás.“

Dlhý prameň mojich rozstrapatených gaštanových vlasov som si koketne zastrčila za ucho. „Doteraz neprišla.“

„Nuž, doteraz...“ zarazil sa, keď si všimol moje gesto. Pozerá mi na ucho. Viem, čo chcel urobiť. Priťahovala som ho ako magnet a ja som to veľmi dobre vedela.

„Ale je to tak už celé roky a doteraz problém nebol.“

Stále mi pozeral na ucho ako paralyzovaný. Chcel naň prisť tie svoje krásne pery. No neurobil to. „Mám z toho obavy. Nechcem ju stratiť.“ Tváril sa vážne.

„Aha.“

„Necháp to zle. Ale... Nezvládam to. Mám veľa práce, potom ona, ty... Starám sa o dom, o ňu, v aerolinkách prepúšťali, služieb mám stále viac. A potom si tu ty.“ Klakol si k stoličke, na ktorej som sedela, a stisol mi kolená. „Milujem ťa, ale nemôžem takto žiť. Ty si sa vydávať nechcela.“

„Ani sa nechcem,“ ubezpečila som ho. „Zbytočná väzba.“

„Ja to chcem inak. Mám náročnú prácu, potrebujem zázemie, stabilitu.“

„A so mnou si len užívaš... Bla, bla, bla...“ Už som to chcela mať za sebou.

„Je to s tebou úžasné, všetko s tebou je úžasné... Lenže ja... Chcem, aby sme sa s Klarou opäť pokúsili o dieťa. Tak ma bude potrebovať celého.“

„Nikdy si mi o tom nevravel.“

„Chcem sa usadiť. Každý normálny chlap to od určitého veku chce.“

„Okej, asi už nepotrebuješ to isté čo ja, tak fajn. Choď.“ Odušla som pery. Sklamanie sa mi nechcelo skrývať.

„Nehovor tak, amore.“

„A ty mi nehovor amore, keď na mňa kašleš! Opúšťaš ma, tak aká som ja tvoja láska, čo?“ nepozerala som sa na neho a zahryzla som do broskyne. Do prvej, na ktorú som siahla z nervozity, keď sa začal tváriť ako obeť.

„Nerob mi to ťažšie!“ začal predvádzať svoj temperament. „Rozumieš?!“ chytil ma za plecía a zatriasol mnou tak, že mi načatá broskyňa vyletela z ruky.

„Rozumiem, len ma už nechaj,“ vstala som, zdvihla ovocie

z podlahy a prehodila si ľahký župan. Zrazu som si začala pripadať trápne, že tam sedím nahá, keď sa on so mnou rozchádza. Tentoraz asi nadobro.

Pohla som sa smerom ku kúpeľni. „Dvere potom zabuchni,“ zašepkala som a zamkla sa.

Počula som jeho kroky v kuchyni a o chvíľu v obývačke, aj zvuk, ako sa zaklapli dvere.

Zostala som sama.

Môj príbeh si asi pamätáte, písala som ho pre vás, keď som mala čerstvých tridsať a ako slečna nebezpečná si užívala život plným priehrštím. Aj priazeň mužov.

Veľa sa nezmenilo, len mám o tri roky viac a už nepracujem v kozmetickej firme.

Už sa mi nechcelo byť šéfovou milenkou, aby som si udržala miesto manažérky. Tak som s ním spať prestala, on mi prestal držať miesto a ja som oň zo dňa na deň prišla, ALE: všetko zlé býva na niečo dobré – a aspoň som sa mohla niekam posunúť. Vďaka môjmu bohatému a málo obozretnému ex Ivanovi som získala slušné bývanie v luxusnom bratislavskom komplexe, a vďaka našetrenej kôpke peňazí a kontaktom som sa nedávno stala spolumajiteľkou zabehnutej PR-agentúry.

A priazeň mužov si užívam ďalej. Stále mám voľné krídla, milujem život, milujem chlapov – ale každého len chvíľku, a asi v tom je tajomstvo môjho konštantného pocitu šťastia. Žiadny chlap ma dlho nebaví. Ani nemusí. S mojou dokonalou postavou a dlhými nohami len kývnem a mám toho, koho chcem. Nový muž ma baví dovtedy, kým mi kupuje krásne kabelky, luxusné topánky alebo rifle. Na tie som fakt vysadená. Veď čo iné z chlapa mám???

A vidíte, napriek tomu sa i mne stala tá malá nehoda, láska sa to tuším volá...

Aj ja som pred rokom a pol podľahla. A poriadne. Totálne.

Až po uši!

Zamilovala som sa tak, že mi nelietali motýle iba v bruchu, ale všade, aj pred očami. Nevidela som a nepočula nič, len jeho. Mateja. Aj Matej miloval mňa. Viac a dlhšie než ja jeho. Viem to.

Lenže ja som si tie svoje city uvedomila príliš neskoro a on dal zatiaľ prednosť inej. Alebo mi už neveril, veď toľkokrát som ho kvôli inému odsunula na vedľajšiu koľaj... Neviem. Skutočný chlap by však mal vytrvať, nie?

Premýšľam a stojím oblečená pred obrovskou otvorenou skriňou, oblečená v krátkych štýlových teplákových šatách, v ktorých chodievam aj behať. Ukladám kabelky. Versace, Dolce, Chanel, Dior, pekne jedna za druhou. Darčeky. Desiatky darčiekov od mužov. Už ani neviem, ktorú od koho mám. Dnes si vezmem túto zlatohnedú veľkú YSL-ku. Dostala som ju od Francesca na našom poslednom rande.

Ale späť k Matejovi.

Zbláznila som sa do neho ako nejaká šestnástka! Dlho som si to neuvedomovala a nechcela som vidieť skutočné city, bežala som za vidinou zlatej pozlátky v živote s boháčom Ivanom. Myslela som si, že keď Matej stojí pri mne pri každom probléme, že je to normálne.

Lenže – nie je. Dnes je to vzácné.

Naučil ma cítiť, nemyslieť iba na seba, naučil ma dokonca korčuľovať. Trávili sme spolu veľa času, lebo sme boli kolegami v manažmente kozmetickej firmy. Vedel o mne takmer všetko. Fúkal mi každú boliestku. Pohladil ma, keď som mala zlý deň. No a potom prišla služobná cesta, kde sme sa spolu vyspali. Možno tam som si uvedomila, aký je pre mňa výnimočný. Preto som mu napokon otvorila svoje srdce tak, ako ešte nikdy nikomu... No vtedy ma už nechcel počúvať, neveril mi. Vyhýbal

sa mi, a tak som mu napísala e-mail. V ňom bolo všetko, celý môj život a to, čo k nemu cítim... To už bolo vtedy, keď bolo neskoro a jeho myšlienky a asi aj srdce patrili inej.

Preto sa nenamáhal ani s reakciou...

Čakala som na ňu každé ráno, keď som sa zobudila a zapínala mobil alebo počítač. Každý večer som si líhala s tým, že ráno sa mi ozve, určite zajtra ráno.

Predstavovala som si, že vyjdem z vchodu pripravená do práce a on bude stáť pred domom a objíme ma najtuhšie, ako to len chlap dokáže.

Alebo ho stretnem, keď si pôjdem zabehať na naše miesto na hrádzi.

Nestretla som ho.

Ani mi nezavolať.

Väčšiu facu od života som zatiaľ nedostala.

Možno som ho mohla vyhľadať ja, ale nedokázala som to. Po tom, ako som mu otvorila srdce v dlhočiznom maili, z ktorého sa o mne dozvedel skutočne všetko, som bola presvedčená, že je na ňu on a bála som sa, že ak ho vyhľadám, strápnim sa.

Deň čo deň som sa každú chvíľu vrhala na mobil, či som predsa len neprepočula cinknutie jeho esemesky, kde mi napíše, že ďalej už nemôže bezo mňa žiť.

Nenapísal.

Rozkopal mi tým srdce na také drobné kúsky, že ani neviem, či ich raz niekto dokáže všetky pozbierať.

A ja som opäť bola tam, kde predtým...

Plná nedôvery k mužom.

Srdce som si obalila ľadom a hustým pichľavým plotom, aby sa tam nedostal už žiadny z nich.

Poviete si, tak sa dlho nedá žiť. Nuž, dá.

Trápila som sa rok, Matej ma naozaj zranil.

Chýbal mi pri všetkom, čo sme spolu robili, o čom sme sa

zhovárali. Už neprišiel za mnou do firemnej kuchynky, aby sme si kávu vypili spolu. Nenosil mi ťažké nákupy až domov. Neusmieval sa na mňa, vyhýbal sa mi. Ani ma nečakal na hrádzi neďaleko môjho domu, kam som pravidelne chodievala behať, a takmer vždy sa tam, celkom isto náhodou, objavil aj on. Už mi nemal kto zalepiť rozbité koleno, ak som spadla na korčuliach. A tvary bielych obláčikov na oblohe, ležiac v hustej tráve, som prirovnávala k reálnym veciam či zvieratám bez neho, celkom sama.

Aj preto sa dobre stalo, že som z firmy odišla a nemusela viac čeliť jeho skúmovým pohľadom, cielenej ignorácii či teatrálnemu predvádzaniu sa s jeho novým blondavým objavom v minisukni priamo pred mojou kanceláriou.

Utrápiło ma to až do špiku kostí, ale nová práca pre mňa predstavovala novú motiváciu a začiatok ďalšej životnej etapy. Keď tak nad tým premýšľam – áno, nová práca a noví ľudia sú presne to, čo mi pomohlo, keď som si pripadala, že neviem, ako ďalej, a keď som si nahovárala, že pre mňa už nič nemá zmysel. Bez neho.

Ale vidíte, zvládla som to.

Už som zasa „slečna nebezpečná“, skrytá v pohodlí svojho nového luxusného bytu s veľkou terasou, odolná proti láske a bolesti, čo so sebou prináša.

Viete, prečo?

Lebo takto je to... Ľahšie. Pohodľnejšie.

Neriskujete, že pridete k úrazu.

Ale nespávam už s každým chlapom so sexi iskrou v očiach, čo sa okolo mňa suchne. Vyberám si len tých naozaj zaujímavých. Už ich totiž nepotrebujem kvôli kariére, ani kvôli luxusným kabelkám či novým topánkam. Toho všetkého som sa dávno nabažila – a napokon, viem si ich v pohode zabezpečiť aj sama.

Netušila som však, že hoci začnem nový život s jasnými líniami, aj tak sa so mnou osud ešte pekne pohrá...

Na všetkých frontoch.

2. kapitola

„Aký máš dnes deň?“ ozval sa mi v telefóne Adelin veselý hlas. „Neprídeš k nám na večeru? Určite si zasa nič poriadne nejedla.“

Adela je moja sestra. Mladšia, no pri rozhodnutiach v ťažších životných situáciách tá staršia. Ja som zatiaľ nedospela, ako mi s radosťou prízvukuje pri každej príležitosti. Má manžela a dve deti. S Janom prežili zložité obdobie, keď si našiel milenkku a chcel sa s ňou rozviesť, no napokon to zvládli. Jano dostal rozum a Adela bola po facke od života opatrnejšia a zrelšia. Dokonca až tak veľmi, že sa im zhruba pred rokom narodilo druhé bábo, malý Nikolas. No a ešte majú rozkošnú ryšavú dcérku, dnes sedemročnú slečnu Petru, pardon, Pipi – tak ju všetci volajú kvôli tým jej ryšavým vrkočom. A ona si na to potrpí.

Vždy, keď si na Pipi spomeniem, musím sa usmiať. Adela ma s ňou nikdy nenecháva dlho samu, lebo vždy si potom odnáša nejaký nový trik na chlapov, ktorý vzápätí detsky akčne skúša na svojich spolužiakoch v druhej bé. „Náš Nikolas je na také finty ešte malý,“ zvykne mudrovať malá školáčka.

Zhrozená Adela ma pravidelne zaprisahávala, že jej deti už nikdy neuvidím, no pritom vie, že ich milujem a ony mňa.

„Dnes nie, zlatko, ďakujem!“ odpovedala som jej na lákavú ponuku. Nechcelo sa mi vyjsť z pohodlia môjho bytu a na stole som mala hromadu papierov, ktoré som si ešte musela prečítať pred zajtrajšou poradou.

„Spravím aj ten tvoj čokoládový,“ lákala ma ďalej.

Myslela na svoj vynikajúci čokoládový koláč, ktorý úspešne konkuroval aj dobrotám, ktoré nám vyvárała mamička, keď sme u nej všetci spolu obedovali každú druhú nedeľu.

„Tak mi z neho odlož,“ hlesla som.

„Nemáš šancu,“ smiala sa, „pri tých mojich hladuchoch!“

„Ale prídem vás pozrieť čoskoro,“ prisľúbila som.

„To by si mala. Pipi sa dnes ráno držala za hlavu, čo som to za matku, keď jej núkam do školy šaty, čo nosila minulý mesiac. Vraj mi máš vysvetliť, čo sa nosí, aby som jej neničila nervy! Musím byť naozaj ostražitá, keď sa s ňou zatvoríš v izbe,“ prízvukovala s úsmevom.

Zasmiala som sa aj ja. To malé dievča chápe, kto je v rodine štylový. Zaujímavé, ako tie decká dnes rýchlo dospievajú. Má len sedem a už vidí, kde je sever.

„Len sranduj, sestrička, malá má pravdu, teta Amélia ju pripraviť do života najlepšie,“ provokovala som ju a Adela radšej zložila.

Zvyšok môjho zbožňovaného koláča sme si napokon spolu dali na druhý deň, keď malý Niko ochorel. Adela musela zostať s ním doma a ja som vyzdvihovala Pipi zo školy.

Zo školskej budovy Pipi vyšla s namosúreným výrazom. Nasadla do auta spôsobom, akoby mi tým robila láskavosť, a zapla sa v sedačke. „To bol deň!“ Zdalo sa mi, že jej tie krásne pehy na noštiku svietili ešte viac než inokedy.

Pery sa mi rozťahovali do úsmevu, keď som na ňu žmurkla v spätnom zrkadle a vyštartovali sme. „Také zlé to bolo?“

„Učiteľka mi vravela, že mi nestačí, že viem kresliť krásne šaty. Musím vedieť aj pekne čítať a správne počítať.“

Pokrčila som plecami. „To musíš.“

„Ale načo mi to bude, keď budem modelkou alebo módnou

návrhárkou? Tam nebudem počítať množinu jabĺk a hrušiek. Tam budem vyberať krásne látky a vymýšľať z nich šaty ako pre princezné!“ zasnívala sa a potom ma štychla do pleca: „No povedz!“

„Zlatko, pravdou je, že tam budeš potrebovať aj matematiku a veľa ďalších vecí. To, čo sa naučíš v matematike, ti pomôže vypočítať si, koľko za šaty zarobíš.“ To Pipi zjavne zaujalo, tak som pokračovala. „A ver mi, asi by ti nebolo príjemné, keby si v tých nádherných šatách prišla na nejaký veľkolepý večierok a nevedela by si sa pohovárať s nikým o ničom inom, okrem novej látky na šaty.“

„Myslíš politiku?“

„Možno aj politiku. Ale aj ekonomiku. Prírodovedu. Zeme-
pis,“ vyratúvala som a kľučkovala bratislavskými ulicami v do-
pravnej špičke.

Naklonila sa ku mne, aby som jej asi lepšie rozumela: „To sa neučíme!“

„Ale budete.“

„No zbohom. To koľko rokov presedím nad knihami?“

Zastali sme pred domom, kde rodinka bývala. „Dost veľa,“ uškrnula som sa hľadiac na jej namúdrelo pokrčené čelo. „Ale ty si šikula a všetko perfektne zvládneš.“

„Lenže čo ak nie?“

„Tak by si bola len hlúpučké dievča, akých je dnes veľmi veľa. Nikto by ťa nebral vážne.“

„Stačí byť krásna a budem vo všetkých novinách!“ tvrdila mi, keď sme nastupovali do výťahu.

Vidíte, aký vplyv majú dnes médiá už aj na malé decká. „No, ale nie je na škodu veci možno aj niečo vedieť.“

„To až keď budem stará. Tak okolo tridsiatky... Dovtedy mô-
žem robiť modelku alebo hrať v reality šou.“

„Nemyslím si, že by si to napokon tak aj chcela.“

Gúľala očami. „Snívam o tom každú noc!“

„To nemyslíš vážne.“

Ale malá bola unesená vlastnými predstavami. „Vieš, aké to bude super, keď budem v každom časopise? Krásne oblečená, s novým účesom a namaľovaná! Každý z nich si doma odloží. Všetci ma budú na ulici spoznávať a obdivovať!“ Rozopínala si hrubý svetrík. Vonku už bolo príjemné jarné teplo.

„No... To možno áno, ale dlho by ti to nevydržalo. Čo tak ísť na to úplne inak a tých novinárov prekabátiť a postupne im ukázať, že ty máš tu vnútri podstatne viac?“ poklepala som jej po hlave. Keď som ju poštekľila na brušku, zachichotala sa. „A že si naozaj múdre dievča, nielen bárbina v krásnych šatách?“

Oči sa jej zväčšili. „Lepšia ako ostatní?“

„Presne tak, lepšia ako ostatní. Lenže na to je potrebné, aby si mala dobré srdce a múdru hlavičku.“

„No, musím uznať, Amy, že to znie celkom vymakane,“ konečne súhlasne prikývla.

A ja som si vzdychla. Prečo je to v živote zariadené tak, že presvedčiť malé dieťa je podstatne ťažšie ako na čokoľvek prehovoriť chlapa?

Naša agentúra PR Europe má len dvanásť zamestnancov, no robíme na špičkových projektoch pre firmy, vrcholových manažérov aj politikov. Agentúra funguje už šesť rokov. Poskytuje komplexný mediálny servis asi trom desiatkam významných klientov. Ja sa venujem najmä mediálnej komunikácii – tréningom manažérov, ale aj tvorbe mediálnych línií a stratégií. Naskočila som vlastne do rozbehnutého vlaku, ale keďže som so sebou priniesla troch veľkých klientov a po mesiaci získala aj ďalšieho, spoločníci vyhovelí mojej požiadavke a stala som sa treťou spolumatiteľkou. Nemusela som sa s nikým vyspať ako v predchádzajúcom zamestnaní.

Hoci... Stalo sa to.

Nemusela som, ale chcela. S Adriánom. Keď ma opustil Francesco, dolahla na mňa citová prázdnota či čo a potrebovala som nutne drink v dobrom podniku. Tam som ho stretla, spýtal sa ma, ako sa mi páči vo firme a či nepotrebujem s niečím pomôcť. Zarozprávali sme sa a... Krásny letný večer, on sám, ja sama, nedalo sa inak. Ale bola to jednorazovka, odvtedy nič. Prisahám.

V tíme som si rešpekt získala rýchlo. Svoje skúsenosti som vždy vedela predat', aj znalosti zo školení manažmentu, PR, lobingu či protokolu. Všetkým zúčastneným bolo už po dvoch dňoch jasné, že vo mne kúpili veľkú rybu a že budem ich jasnou posilou – a ja som si túto pozíciu pevne držala v rukách a slastne užívala.

Aj so šikovnou Majkou na mojom sekretariáte, ktorá nemala rodinu a práca bola pre ňu zmyslom života. Neprekážalo jej, keď som jej zavolať v nedeľu, a súrne veci dokázala vybaviť aj neskoro večer. Ideálna asistentka.

V tejto práci si totiž nevyberiete. Je to džob síce krásny, dynamický, zaujímavý, každý deň je plný nových podnetov a stereotyp vám určite nehrozí, no rozhodne nepracujete len štandardných osem hodín. Ak vás klient potrebuje hoci aj večer alebo vám zavolá cez víkend, musíte byť k dispozícii.

Keď som sa v jeden krásny marcový podvečer, voňajúci prichádzajúcou jarou, vracala domov a v podzemnej garáži som zaparkovala auto, pri vysvietenom výťahu bolo rušno. Traja muži doň hlučne nakladali skrine a akési škatule.

„Pristúpte, panička, neodhryzneme z vás,“ povzbudzovali ma, keď som decentne zastala obďaleč a čakala som, kým odídu. „Jedine že by sme boli strašne hladní,“ vtipkovali a rehotali sa. „Len poďte, no tak!“

Vyzeralo to tak, že bezo mňa neodídu, tak som opatrne nastúpila. Číslo deväť už stlačili. Takže idú na moje poschodie. Zaujímavé.

Ešte zaujímavejšie to bolo, keď sme vystúpili. Všimla som si totiž, kam nosia nábytok. Do bytu presne oproti mne, ktorý bol doteraz prázdny. Budem mať nových susedov.

Vlastne – o chvíľu som zistila, že susedu. Keď som začala štrngotať kľúčmi, z otvorených dverí bytu vyšla útla blondínka. Chvíľu na mňa pozerala, potom nesmelo vykročila ku mne a podala mi ruku.

„Prepáčte, dobrý deň. Ja som tu nová... Budem bývať oproti vám...“

Usmiala som sa. „Vitajte, som Amélia.“

„Som Júlia, prepáčte...“ opakovala v rozpakoch. Bola sympatická, no pôsobila veľmi nesmelo. Mohla byť o pár rokov mladšia odo mňa.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtala som sa ponad plece a odomkla som.

„Ďakujem... Ste prvá, koho som tu stretla.“

Otočila som sa k nej. „Tak si niekedy dáme spolu kávu, čo poviete? A nevykajme si.“

Prikývla a usmiala sa už aj ona. „Tak si... Zazvoníme.“

Keby som tak vtedy tušila, ako táto nenápadná krehotinka s nebesky nevinnými očami zamotá môj život!

3. kapitola

Adela je moja skutočná sestra, no Ema, Tina a Lina sú akoby tiež. Poznáme sa už desaťročie, riešili sme naše krízy, prvé džoby, nové džoby, milencov, frajerov, s Tinou už aj manžela. Sme ako rodina. Vlastne, bez toho slovíčka ako: my SME rodina.

Napriek tomu, že sa časy zmenili. Predtým sme sa stretávali takmer denne, dnes už nie... Už nebývame všetky v Bratislave. Síce si voláme, skypujeme, všetko spolu prežívame, ale už to nie je také ako kedysi... Stretnúť sa nám všetkým štyrom podarí tak raz za rok... Ema sa vydala za kolegu novinára a plánujú bábätko, Tina sa s malou Terezkou odsťahovala do Vysokých Tatier a je z nej manažérka obrovského hotela. No a naša zakríknutá Lina? Hovorí sa, že tichá voda brehy podmýva – a to je presne jej prípad. Nenápadná a s nízkym sebavedomím nemala šťastie na mužov. Keď sa konečne vydala, manžel ju podviedol. Ale všetky dobre vieme, že ženská pomsta býva sladšia než akýkoľvek bonbón a dnes si Lina užíva manželove peniaze v krásnom domčeku v pôvabnej rakúskej dedinke a zamilovala sa do zástupcu starostu.

Každá z nášho štvorlístka si účty z minulosti nejako vyriešila, len ja zatiaľ nie.

Ale aj to príde.

Francescovi už nezavolám. Urobil vlastne dobre. Uzavrel niečo, na čo som ja odvalu nemala a vždy som mu volala v prípade núdze asi len z pohodlnosti. Teraz sa konečne postavím na vlastné nohy.

V našej PR agentúre máme vzťahy najmä profesionálne, žiadne veľké priateľstvá si tam nevytvárame. Držím sa tohto trendu, lebo keď som v minulosti dovolila opak, zrazu som sa ocitla v šéfovej posteli a neskôr aj v náručí kolegu Mateja. A napokon som do toho zamiešala aj city. Veľa citov. Vlastne všetky.

Chyba, dievčatá.

Ale to je už minulosť. Dúfam.

Preto som sa celkom potešila prítomnosti Júlie. Bývať v našom luxusnom obytnom komplexe si nemohol dovoliť hocikto. A tak to aj vyzeralo – každý tu žil iba pre seba. Nepoznala som ani susedov z môjho poschodia, nieto ešte niekoho ďalšieho. Zopár ráz som tu nejakých ľudí stretla, aj pár celebritiek z televízie a niekoľko na kosť vychudnutých vysokých missiek, ale ani sa na mňa nepozreli, tak netuším, či tu bývali alebo išli len na návštevu.

Mať tu blízku osobu rozhodne nebude na škodu veci.

Aj keď, priznám sa, v porovnaní s pipkami, čo som stretávala na chodbách, na mňa pôsobila až príliš obyčajne.

Júlia mi zazvonila o štyri dni neskôr, keď sa nastahovala.

„Síce zatiaľ netuším, kde čo poriadne mám, vybalila som zatiaľ iba polovicu škatúl, ale mám už kúpenú posteľ a zariadenú kuchyňu,“ spontánne švitorila, keď som ju pustila na svoje teritórium.

Rozhliadla sa a nadšene zvolala: „Ty to tu máš krásne! Máš výnimočný vkus!“ zatočila sa s rozpaženými rukami. „Jéééj, úžasné! Máš väčšiu obývačku než ja celý byt!“

Usmiala som sa. Nešlo o žiadne zázraky. Vo svojom dvojizbovom kráľovstve som mala oddelenú len spálňu, kuchyňu som prepojila s obývačkou. Delil ich len vysoký barový pult, vedľa ktorého stál jedálenský stôl. Za ním veľká pohodlná sedačka s televízorom a komodou. Všetko bolo ponechané vo